

til at medregne alle Gaver og derved i høj Grad genere Befolkningen. Vi mene, at de Bestemmelser, som ere nødvendige, for at Staten kan faa, hvad der retmæssig og fornuftmæssig tilkommer den af Arveafgift efter den førstafdøde Ægtefælle, maa vedtages, men vi mene at have formuleret det tilstrækkeligt og langt bedre i vort Ændringsforslag under Nr. 6.

I Anledning af det af den ærede Ordfører stillede Ændringsforslag Nr. 4 vil jeg sige, at det naturligvis er en Tilfredsstillelse for Mindretallet, at de Forslag, vi have stillet ved anden Behandling, for saa vidt have vundet Anerkendelse, som Ordføreren har stillet et Forslag, der gaar i den af os ønskede Retning, men Forslaget er ikke fyldestgørende for os. Det angaar jo kun Forsikringer under 3,000 Kr., idet Forslaget lyder: „Af Forsikringer, tegnede til Fordel for efterlevende Ægtefælle, beregnes Afgiften kun, naar Forsikringens samlede Beløb — for Livrenters Vedkommende kapitaliseret efter § 20 — overstiger 3,000 Kr.“. Vi mene, at man burde være gaaet mindst til 5,000 Kr. Det er jo ikke nogen stor Sum og ikke mere, end at man maatte ønske og haabe, at de allerfleste Borgere i Landet med en nogenlunde jævn Indtægt ville være i Stand til at sikre deres efterladte en saadan Sum gennem Livsforsikring.

Finansministeren (J. C. Christensen):

De stillede Ændringsforslag ere jo for største Delen Gentagelser af, hvad der alt er fremkommet tidligere, i alt Fald i mundtlige Udtalelser af et æret Medlem her i Salen. Jeg slutter mig til dem, for saa vidt som de ogsaa ere tiltraadte af Udvalget. Forslaget under Nr. 4, som er stillet af den ærede Ordfører, kan jeg fuldt ud tiltræde. Det er, som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, udarbejdet i Fællesskab af Udvalget og mig, og jeg har ikke noget at bemærke dertil. Ændringsforslaget under Nr. 6 kan jeg ikke tiltræde. Jeg finder, at den Regel, der nu er i Lovforslagets § 14, er at foretrække fremfor det her foreslaaede. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det i Ændringsforslaget hedder: „Naar Boet skiftes, bliver den Formue, som paa den Tid findes, at lægge til Grund for Skiftet.“ Det er jo nemlig slet ikke Skiftet, her er Tale om, men Arveafgiftsberegningen, og naar der i Forvejen er givet Gaver, Forstrækninger eller deslige til Arvingerne, er det jo slet ikke den Formue, som paa den Tid findes, der kommer til at ligge til Grund for Skiftet, men

den kommer til at ligge til Grund for Arveafgiftsberegningen. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved — jeg ved ikke, hvorledes det hænger sammen, det er maaske endogsaa en Trykfejl —, men med Hensyn til selve Sagen mener jeg, at det for Statskassens Vedkommende er rigtigt at holde paa den Affattelse, som Lovforslaget nu har; jeg er bange for, at der ellers vil kunne aabnes for stor Adgang til at give Gaver fra sig, uden at en tilsvarende Afgift kommer til Staten. Jeg ser meget vel, at her er taget Forbehold imod, at fast Ejendom eller Løsøre paa den Maade overdrages, og at der skal svares Afgift af disse, naar de ere overdragne for ringere Vederlag, end Værdien er. Det er vel gjort, fordi det er lettere at faa fat paa end Penge — Ejendom og Løsøre kan man se, hvad er —, men det vil efter min Mening være forkert, idet man derigennem vil aabne en vid Vej for Pengegaver og derved skade Statskassens Interesser. Jeg mener ikke at kunne gaa ind herpaa. Man kan anføre, at der kan komme Tilfælde i Livet — Livets Tilfælde ere jo saa mangfoldige —, hvor en Fader eller Moder har ydet Understøttelse til et af sine Børn for at sætte den vedkommende i Vej, for Eksempel har købt ham en Forretning. Det kan være gaaet galt med Forretningen, Pengene kunne være satte overstyr, ogsaa er det dog for haardt, at vedkommende skal betale Arveafgift. Eller der kan være kostet Penge paa en Søns eller Datters særlige Uddannelse, uden at den vedkommende til sin Tid har nogen Formue at betale af. Sligt kan anføres, men der er jo ogsaa i Lovens § 3 givet Finansministeren Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde at eftergive Arveafgiften, og jeg ser derfor ikke, at Lovforslaget, saaledes som det er affattet, kan siges at være ubilligt. Derfor maa jeg holde paa den Affattelse, som Lovforslaget har. De andre Ændringsforslag, som jo alle stamme fra den Side, jeg før berørte, kan jeg tiltræde.

P. G. C. Jensen: Det er kun en enkelt Bemærkning, jeg vil tillade mig at gøre. Jeg vil straks bemærke, at det ganske rigtigt, som den højtærede Minister sagde, er en Trykfejl, der er kommen ind i 3die Linie i Ændringsforslag Nr. 6; der skal naturligvis i Stedet for „Skiftet“ staa „Arveafgiften“. Hvis jeg ikke misforstod den højtærede Minister, er det dog hans Mening, at der skal svares Arveafgift af det halve Bo i alt Fald, som var til Stede ved den førstafdødes Død. Maa jeg i den